

[Fanny Jensen.]

sinde. Den indtjeningsgrænse, der gælder for tiden, ligger på 5 000 kr. for København, 4 490 kr. i købstæderne og 3 770 kr. på landet. Ligger en kvindes fortjeneste over de beløb, så siger man ganske roligt til hende: du kan ikke få børnepengene forskudsvis udbetalt, du må selv sagsøge dine børns fader, og så ved vi nok, hvordan det går. Det går i reglen sådan, at manden går ind på et forlig, som han i de allerfleste tilfælde ikke overholder. Jeg har haft besøg af forholdsvis mange kvinder, som det er gået på den måde. Når de så skal sagsøge manden påny, bliver de trætte af det, fordi de kan se, hvor svært det er, og så hugger de sig økonomisk igennem med meget bittert sind, fordi de synes, at hele ansvaret for børnene bliver lagt over på dem. Derfor vil jeg meget gerne henstille til den højtærede arbejds- og socialminister at overveje, om der ikke er mulighed for at få denne indtjeningsgrænse forhøjet. En kvinde, der tjener ca. 6 000 kr. om året og har 4 børn at forsørge, kan ikke klare sig igennem. Det er, som om det er en march på stedet, og det er ikke så underligt at hun føler, at ansvaret overstiger hendes kræfter, så det er et meget alvorligt problem.

Selve børnebidraget i København er i dag 58 kr., i købstæderne 51 kr. og på landet 43 kr., og for børn indtil 2 år er det nogle kroner mere om måneden. Disse beløb bliver pristalsreguleret to gange om året. Tillige får disse enlige mødre nogle og fyre kroner som følge af kødrabatordningens bortfald. Det er alligevel for trænge kår at byde disse kvinder. Til trods for at de slider i det af karsken bæg for at holde hjemmet på ret køl for børnene, sidder de i så vanskelige økonomiske forhold, at jeg ikke synes, vi kan være det bekendt herhjemme i Danmark. Det er jo børnene, det gælder, og vi er alle besjælet af ønsket om at hjælpe udenlandske børn, når det kræves, men vi må ikke derfor glemme at hjælpe vore egne børn. Jeg vil derfor henstille til den højtærede arbejds- og socialminister at tage disse spørgsmål om forhøjelse af børnebidragene og indtjeningsgrænsen op til overvejelse.

Vi har her i landet 50 000 enlige kvinder, og deraf har de allerfleste børn, og jeg synes, det ville være rart, om de kunne få følelsen af, at staten havde vilje til at lette de daglige besværligheder for dem. Det er jo kvin-

den, der står med byrden, manden slipper som sædvanlig meget lettere fra det.

Jeg forstod af den højtærede statsministers trontale, at regeringen ville nedsætte en kommission til at gennemgå lærlingeloven i erkendelse af den betydning, ungdommens uddannelse har for landets erhvervsliv. Det er god tale, og jeg vil ønske, at det må blive en hurtigt arbejdende kommission, for lærlingeloven har så mange skavanker, der trænger til at afhjælpes. Men hvad gør man for de unge 14 års piger, der hvert år i stort tal udskrives fra folkeskolen? Hvad gør man for at dygtiggøre dem? Vi gør omtrent ingenting. Dette er et område, som jeg også gerne vil bede den højtærede arbejds- og socialminister overveje. Jeg læste forleden dag i en avis ikke mindre end 11 annoncer om pladser i fabrikker for hjælpepiger fra 14 år. Det kan være meget fristende for mange småhjem, at den unge pige lige fra skolen kan komme ind på en fabrik og tjene en ugeløn og på den måde spæde noget til i hjemmet, men efter min mening var det meget bedre, om man kunne tilbyde en sådan ung pige et 3 måneders kursus på en højskole, så hun kunne supplere sin skolekøkkenundervisning; det ville gavne hende senere. Vi har jo Taarupgaard ved Viborg og Holsted højskole ved Esbjerg, hvor man gør en virkelig indsats for disse ganske unge piger, så de bliver helt ferme både til madlavning, almindelig husgerning og syning, og de to skoler har også et stort samarbejde med købstæderne, der sender elever dertil på gunstige vilkår for forældrene. Det er påkrævet, at vi går videre denne vej, for samfundet har også en pligt overfor de ganske unge piger. Vi burde tilstræbe, at et sådant 3 måneders kursus på disse højskoler kunne blive givet helt gratis for forældrene, for det er af stor betydning, at en ung pige, lige når hun kommer ud af skolen, kan få adgang til at gennemgå et kursus uden udgift for forældrene; et sådant 3 måneders kursus vil også give hende bedre mulighed for bagefter at tage stilling til, om hun vil arbejde på en fabrik eller gå køkkenvejen, som man siger.

Jeg vil gerne rette det spørgsmål til den højtærede justitsminister: Hvor langt går politiet med hensyn til at inddrive børnepenge? Den opfattelse er nemlig ved at brede sig, at når blot en mand siger: jeg kan ikke betale de børnepenge, sker der